

Laia Longan

# Otto, el nen que va arribar amb la neu

Dibuixos de Jordi Vila Delclòs



Va passar un 29 de març, molt aviat, quan l'Helena Puigagut va donar a llum un nen blanc com la neu, gairebé transparent, el qual va anomenar Otto. Va ser aleshores que el cel es va tancar sobre Imer, i els núvols van cobrir tota la vall. Petites volves de neu van començar a caure, incessants, per a sorpresa del poble sencer, que ja estava preparat per al desglaç i l'arribada de la primavera.

Més amunt que el vol d'una àliga, al pic més alt dels alts cims que envoltaven la vall, uns ulls grisos miraven espurnejants cap a Imer, i unes mans llargues i fredes van deixar caure una petita llavor blanca, com l'arròs.

La petita llavor va anar lliscant entre els mantells de núvols, transportada pels corrents d'aire, bressolant-se, fins a arribar al fons de la vall, a Imer, just damunt del cap de la professora de música, la Neus, que anava a visitar el nounat.

La Neus va somriure quan els flocs van començar a cobrir-li el cap. Després d'aixecar la vista cap a la muntanya, va agafar la llavor, que se li havia quedat enredada entre els cabells grisos, i se la va guardar a la butxaca.

Quan va arribar a ca l'Helena, després de saludar amablement tots els veïns que hi havia de visita, s'apropà al bressol amb tendresa i va mirar sorpresa els ulls de l'Otto. Eren d'un to gris tan clar que semblaven incolors. Aleshores, la Neus va agafar la llavor i la col·locà dins del palmell arrugat i càlid del nen, que, sense pensar-s'ho ni un moment, es va posar la mà a la boca i se la va empassar.

En aquell moment, des del més alt dels alts cims que encerclaven la vall, uns llavis pàl·lids i afilats somreien de felicitat.

El dia que va néixer l'Otto va començar a nevar i des d'aleshores encara no havia parat. Cap habitant d'Imer no va saber explicar-se'n el perquè. Al principi tots pensaven que era un hivern molt llarg, però a la fi van acabar decidint que era cosa de màgia, i van deixar d'esperar la primavera...

## 1

—Va succeir en aquells temps en què el món encara no era món, que el Vent del Nord va tenir una filla i li va posar el nom de Quíone. Va néixer pàl·lida i freda, com l'hivern, i la neu la seguia a tot arreu. Quan la petita plorava perquè tenia calor o gana, els flocs queien pesats i ràpids, com rocs. En canvi, si el pare la bressolava amb una brisa suau o li xiuxiuejava una cançó per adormir-se, els flocs queien lents i lleugers com les plomes d'un pardal. Mentre creixia, Quíone va aprendre a controlar la neu amb tanta perfecció que l'obeïa sempre. I així, amb el temps, va esdevenir la Reina de la Neu. I va ser aleshores quan va conèixer Posidó i la desgràcia li va caure al damunt.

–Qui és Posidó? –va preguntar l’Otto el primer cop que va sentir la història.

–Posidó era el Déu del Mar.

–Era dolent?

–Això depèn de qui t’expliqui la història. Va ajudar a molts amb un sol cop d’arpó, però també en va abatre molts d’altres, ja que era capaç d’enfonsar vaixells amb la palma de la mà i convertir-los en pedra.

A l’Otto li continuava fascinant la història de Quíone i Posidó, per això cada tarda li demanava a la Neus que la hi tornés a explicar. Quan l’Otto arribava, la Neus ja tenia el te de grosella acabat de fer i els panets amb melmelada de taronja fora del forn.

Al principi, quan l’Otto era petit, la Neus en tenia cura cada tarda, i tot i que ara l’Otto es considerava gran –acabava de fer els deu anys–, continuava passant les tardes amb la Neus, pel berenar deliciós i pels contes. A l’Otto li encantaven els contes, i la Neus els sabia explicar molt bé. Tenia una veu profunda i modulada que injectava emoció, intriga i aventura a tot el que contava. Tot i que ja era una senyora de cabells grisos, es movia harmoniosa com un gat, i ningú no sabia tant d’herbes i remeis com ella. Tots els veïns d’Imer hi acudien en algun moment, per una grip mal curada o una migranya insistent.

Només una tarda a la setmana l’Otto la visitava per obligació: el dia de la classe de música. Per a l’Otto era el pitjor dia de la setmana, sense cap



mena de dubte. I no era perquè li disgustés tocar la flauta, sinó que més aviat li molestaven els altres nens. Amb ells allà, la casa li semblava diferent. La Neus vivia als afores d'Imer, al costat del vell bosc de cedres al qual no gosava endinsar-se ningú, per això normalment la casa semblava un temple. Aquell ambient feia que l'Otto se sentís calmat i feliç: la pàtina de la fusta gastada, l'olor de verd i de molsa que entrava per la finestra, i la netedat absoluta de la sala. Però el dia de la classe de música la casa es transformava. Els crits dels nens, les corredisses i la calor que transmetien marejaven l'Otto, que es quedava en un racó, com si estigués en una casa estranya, i mentre desenfundava la flauta intentava imaginar-se lluny d'allà, al mar, per conèixer Posidó.

–Comencem? –va dir la Neus.

I la sala es va tornar a quedar en silenci.

–Estigueu atentes, les flautes. Primer entra el cor, després, en el segon compàs, les flautes, i després s'hi uneix la resta. Preparats?

La Neus va aixecar les mans amb suavitat, tal com se solia moure, i quan les va baixar un petit cor va iniciar la melodia, però l'Otto seguia en una altra banda, en algun lloc de les profunditats marines, com si no fos ell qui toqués.

Quan es va acabar la classe, gairebé era de nit.

L'Otto va agafar el trineu i es va escapolar amb pressa, amb un «adéu» inaudible abans de fer mitja volta i sortir per la porta. Al porxo l'esperava en Griso, un mastí que l'acompanyava des que l'Otto era ben petit.

—Quina sort que tens —va dir l'Otto a en Griso en veure'l ajagut al porxo, escarxofat damunt l'estora—. Vinga, som-hi. Avui no hi ha cursa —va dir l'Otto mirant una de les potes del trineu, que estava trencada—. Haurem d'anar caminant.

En la distància, entre els flocs, semblava que Imer no existia. Només unes llums tènues delataven que, uns centenars de metres més enllà, un petit poble vivia entre aquelles muntanyes immenses. En aquell moment, cap al vespre, els carrers blancs s'anaven cobrint d'una boirina freda i espessa, i el silenci era tan dens com la boira que l'envoltava. Aquell ambient li agradava, a l'Otto: tenia la sensació que els carrers l'abraçaven, que ningú no el veia i que estava a resguard de tot. Per això quan, ja a Imer, va sentir unes passes lentes i feixugues que s'apropaven, va canviar de sentit tan ràpid com va poder.

—Aquesta neu no s'acabarà mai... —va sentir que deia la senyora Anna Lys, la bibliotecària de l'escola, a pocs metres d'ell.

L'Otto odiava haver de saludar la gent i ser amable amb alguns veïns antipàtics com ara la se-



nyora Anna Lys. Aniria cap a casa pel camí de fora, així segur que no toparia amb ningú.

–Otto! –li va cridar una veu familiar–. Gairebé no se't veu, noi. Si no fos perquè t'acompanya en Griso...

–Ah! Hola, Terri.

–Es pot saber què et passa? –li va dir en Terri baixant de la llevaneu–. Espera, no m'ho diguis. Véns de classe de música, oi?

L'Otto va fer que sí amb el cap.

–Això se't passa amb una baixada de trineu.

–No crec que pugui –va dir l'Otto mostrant-li el trineu–. Mira la pota...

–Una cursa amb en Griso, oi? –va dir en Terri acaronent el gos.

–Una pedra que no vaig veure. Temo que aquest cop ja no es pot arreglar.

En Terri va agafar el trineu i després d'examinar-lo va mirar l'Otto amb un somriure burleta:

–Què t'hi jugues?

Però l'Otto no s'hi volia jugar res, amb en Terri. El coneixia molt bé perquè era el seu millor amic, i sabia que en Terri trobava solucions per a tot.

–No t'hi amoïnis. Si aquesta nit m'acompanyes a fer l'última ronda amb aquesta carraca –va dir en Terri assenyalant la llevaneu–, et prometo que te'l deixo com nou. I ara puja, et porto a casa. La neu

comença a caure de valent i se m'acumula la feina. Sembla que el dia està tan girat com tu.

Quan van arribar, els dos es van fixar en la casa del vell Phileas. El vell Phileas havia estat veí de l'Otto durant uns anys i, des que se'n va anar, la casa era buida. Per això l'Otto va haver de mirar dues vegades l'enorme camió que estava aparcad davant del portal d'en Phileas. Només el segon cop va aconseguir llegir el rètol imprès al lateral del vehicle: *La mar salada. Mudances*. En llegir la paraula *mar*, l'Otto va sentir un calfred recurrent-li l'espina.

–Deu haver tornat el vell Phileas? –va dir en Terri–. Quan es va acomiadar no semblava que tingués intenció de tornar.

–Per què se'n va anar?

–Suposo que un dia no va poder més de tanta neu.

–El meu pare també se'n va anar per això?

–No ho sé, Otto.

–Però, tu què en penses?

–Això és molt difícil de dir.

Quan l'Otto va entrar a casa, la sala era plena de fum i pertot se sentia una forta olor de cremat.

–Mare!

–Hola, rei. No passa res. Intentava fer un pastís de poma –va dir l’Helena.

–Un altre cop?

–Sí, ja ho sé, m’he tornat a despistar. És que avui el genoll em fa més mal que mai. A la botiga hem fet un inventari interminable. Cordes, mosquetons, anoracs, botes... I m’he passat tot el dia pujant i baixant escales.

–Mare, parles com una velleta.

L’Helena es va girar cap a la vitrina, que era plena de trofeus i medalles d’escalada.

–Si no fos per aquest genoll...

Però de seguida va fer mitja volta i es va acostar a l’Otto.

–Com t’ha anat la classe de flauta? La Neus m’ha dit que ja esteu assajant per al festival.

–Sí.

–Ah, t’he portat unes botes de la temporada passada que estan per estrenar. El senyor Rocablanca me les ha regalades. Estan per aquí, prova-te-les.

Però en comptes d’això, l’Otto va obrir totes les finestres i el fum va anar sortint de mica en mica, com si l’estiressin, com el fil d’un cabdell negre i dens.

–Has vist el camió, Otto? Tornem a tenir veïns. Potser hi ha nens...

–Mare, deixa'm estar.

–Entesos –va dir l'Helena mentre s'acostava a l'Otto i l'abraçava–. T'estimo.

–I jo a tu, mare –va dir l'Otto, abraçant-la també–. Vaig a canviar-me. Ara baixo.

L'Otto es va afanyar a pujar a la seva habitació. Des de la finestra podia observar millor el camió i les paraules que l'intrigaven: *La mar salada*.